

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

I ante A

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

vosum esse tradidit, cuius arbores electrum exudarent. Vide Plin. lib. 37. cap. 2.

Hypochalcis, *ὑποχάλκισ*, Vrbis Aetolię in Europa. Gentile Hypochalcideus, sita sub Chalcide mōte. Stephan. in Hypochalcis & Hypotheca. Vide CHALCIS.

Hypotheca, *ὑποθήκη*, vocatur sunt Fornix in Bœotia. Alii oppidum quoddam esse ajunt à loci situ ita nominatū, Steph.

Hypselis, *ὑψελίς*, Vicus Aegypti, quem inhabitant Hypselitae. Sunt etiam Hypselitae in vico quodam Thraciæ, Stephanus.

Hypsenor, *ὑψένωρ*, Fuit, teste Homero lib. 5. Iliados, filius Dolopionis, qui sacerdos Scamandri: in tanto honore habitus fertur, ut tanquam divinum quoddam numen coleretur, ac si deus quidā fuisset. Illū Eurypyus in bello Troiano interemit.

Hypsicrate, *ὑψικράτης*. Ger. Ein getreide Hausfrau des Königs Mithridates. Mithridatis regis uxor, insignis conjugalis fidei exemplar, quę maritum à Pompeio victum attonitis capillis, viriliq; habitu assumpto, per loca insulta, ferasq; gentes, infatigabili corporis, animiq; robore sequuta est.

Hypsipyle, *ὑψίπυλη*, Lemni regina Thoantis filia, quę quum reliquę mulieres ejus insula omnes viros ex cōmuni sententia occidissent, sola parē servavit. Ob quam pietatem ē Lemno ejecta capta à piratis dicitur, & Lycurgo Thracię regi vendita: quo liberaliter habita, & nutriendo filio ejus præposita est. Nam paulō ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Iafone, quem in Colchos navigantem hospitio simul & lecto exceperat. Postea quum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Langiam fontem ostentura, Archemorum alumnum humi deposuisset, ea absente adrepent serpens puerū interemit: quo nomine quum à Lycurgo ad supplicium quæretetur, ab Adrafto, ceterisq; Argivis servata est. Vide Scatū in Theb. & Ovid. in Epist. Heroid. Prop. li. 1.

Hypsius pluntis, *ὑψίσις*, Lycæonia filius, condidit Thyreum Arcadię urbem, Stephanus. Est & Hypsius Arcadię urbs, Steph.

Hyrçania, *Ἑρçανία*. Ger. Ein thierisch heftig Asia steht geg. Nuffgang an das Meer von Bafian. Regio Asię, magna ex parte plana, & præclarissimis urbibus insignis, quarum celeberrimę sunt Talebrota, Samaritana, Carta, & Taperi: ad eam fertilibus & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus sexaginta modios ficorum: fumentum ex semine nascatur quod ex dit ex culmo, in arborib; mellificetur, perfluat mel ex oleis. Dicitur Hyrcania, ab Hyrcana Sylva, quę Scythiæ subjacet. Habet ab Oriente mare Caspium: à Meridie Armeniam: à Septentrione Albaniam ab Occasu Iberiam. In ea regione pantherę, pardi, & tigres abundant quum syvis aspera sit.

Hyrçania, na, num, *Ἑρçανία*: ut Mare Hyrcanū, Mar de Sacan, homines Hyrcani. Hieronymus: Hyrcani volucris & canibus semivivos projiciunt. Virg. 4. Aeneid. Hyrcanęq; admorunt ubera tigres.

Hyreus, *Ἑρçεύς*. Ger. Der nach etneo Namen in Naotia, welcher Mercurium und Neptunum beherberget hat: und sic in dergegen auß seinen wunsth mit einem jungm Sohn begabt haben. Rusticus quidam Bæotius, qui quum Iovem, Mercuriū, & Neptunum hospitio suscepisset, iustus petere quicquid vellet, mox voti cōpositurus, respondit se quidem nihil quę cupere ac filium: uxore tamen ducere nolle. Quo intellecto, tres dii in bubulū tergus, quod ille juvenco detulerat, quem Iovi recēs immolaverat, lotium reddidēte: ex quo decimo mense natus est puer, quem ille dōm *Ἑρçεύς*: hoc est, ab urina, Vriōnem vocavit: qui postea primę literę mutatione Orion dicitur est.

Hyria, *Ἑρçία*, Insula est Ionii maris, ante Peloponnesum, alio nomine Zacynthus dicta. Autor Plin. lib. 4. cap. 12. Fuit præterea Hyria Bæotię oppidū, in agro Tanagrao, autore Plin. lib. 4. cap. 7, & Strabone lib. 9. Item aliud in Iapygia, à Cretenibus conditum: cuius meminit Herod. lib. 7.

Hyrmine, *Ἑρçίμη*, Oppidum in ea parte Achaicę proprię dicitur, quę Eleorum agro proxima est. Autor Plin. lib. 4. cap. 5.

Hyrnithium, *Ἑρçίθιον*, Parva regio in Epidaurō, cui nomē dedit Hyrnitho, filia Temeni. Gentile Hyrnithios, Steph. ex Pausania lib. 2.

Hyrtaeus, *Ἑρçίται*, Oppidum Cretę, apud Stephanū. Fuit præterea hoc nomine Trojanus quidam ex Ida monte, pater Nisi unus ex cominibus Aeneę, qui à nominis patris Hyrtacides appellatur à Virg. lib. 9. Aen.

Hylais, *Ἑρçίς*, Insula parva & magna Aethiopiū: Insulatus Hylaitæ, Stephanus.

Hysbe, *Ἑρçίβη*, Lydię oppidum, apud Stephanum: à quo deducuntur gentilia Hysbeus & Hysbites.

Hyscana, *Ἑρçίκανα*, Vrbis Ilyrię: gentile Hyscanus, Stephan.

Hylia, *Ἑρçία*, vel Hylia, arum, *Ἑρçίαι*, Bæotię oppidum, colonia Hyrcanorum, à Nisteo Antiopes patre condita: de hac Thucydides, lib. 3. Est & alia regio sedes Parthorum. Gentile Hyliaus. Est item vicus Argivus Thucydidi: Characi verō civitas: Vide Hylitæ, tis. Item Arcadię urbis: deniq; Rhyfia, fortē Hylia urbs Bæotię, Stephanus. Vide HYRIA.

Hystaspes, *Ἑρçίτας*, Darius Persarū Regis filius ex Atossa Cyrib: ha: cuius meminit Herod. li. 7. Fuit & ante hęc aliter eodē nomine, Artamensis filius, & Darius patris de quo idē Herod. lib. 1.

Hyrēnna, *Ἑρçίνα*, Vrbis Lyciæ. Steph.

Hythmitæ, *Ἑρçίται*, Populi juxta Lyburnos & Cyopios, Steph.

Hyttēnā, *Ἑρçίττινα*, Vide TETRAPOLIS.



Iaccha, Filia fuit Atlantis, soror Maia, matris Mercurii, de quę Homerus lib. 24. Odys. & Irena la, ca, Gręci vocat violas: unde Ianthina restituit de infra.

Iacoch, Fluvius, oriens prope Rabbath Metropoli Ammonitarum, & exonerans se in Iordanem, infra Mare Galilęę, in cuius fluvii ripa Iacoch cum angelo luctatus est, Gen. 32.

Iacchus, *Ἰακχός*, Nomen Bacchi, ab *ιακχό*, clamo, canto, vociferor: nam qui Baccho sacrificabant, ululibus & clamoribus omnia implere solebant. Virg. Aegl. 7: Populus Alcideę gratissima, vitis Iaccho. Ponitur quādoq; pro vino. Virg. 6. Aegl. Instatum hęsterno venas, ut semper, Iaccho.

Iacob, *Ἰακώβ*, Lat. athleta, & exercens se dicitur, quā appellatōne primū habuit, quū practicus operantibus multos proprietate labores ferebat. Quum autem iam viator luctando evasis & speculationibus fructuatur bonis, tunc Israel em ipse Deus appellavit, eterna premia, beatitudinēq; ultimam, quę in visione Dei consistit, ei largiens. Hominem enim qui Deum videat, Israel nomen significat.

Iacobus, pen. prod. *Ἰακώβ*, Nomen proprium, quatuor syllabarū. Claud. Quid lateras veritas dux Iacobe meos? Nomina enim propria apud Hebręos (sicut Pifelianus docet) in fine acutum accentū habent, quę more Latino declinata, eundem retinent, & penultimam producant ut, Adam, Adamus, Ioseph, Iosephus.

Iader, neutri generis, *Ἰαδρ*. Ger. Ein fuf auf der Wohligen Markt bey der Stadt Zora. Fluvius est Ilynci, in Adriaticā mare deluens, juxta quem oppidum est Iadera. Lucan. lib. 4. Itrepidum in molles Zephyros excurret Iader.

Iadera, quę & Iader, neutri generis, *Ἰαδρ*, Prolem eo, Vrbis est Ilyricę, nō procul ab Apollonia & Salona. Pomp. lib. 2. Iader meminit & Plinius in descriptione Liburniæ. Vulgō Zora.

Iacchia, *Ἰακχία*, Vrbis Sicilię, Steph.

Iachlevei, *Ἰακχίται*, Populi Libyę.

Ialmenus, Vide supra ASCALAPHVS.

Ialyfos, *Ἰαλύφος*, Oppidū in Insula Rhodo, inquit, tres quoddam urbes erant, Lindos, Camiros, Ialyfos. Ialyfos autem urbs quę est, quę Telchinas olim aluit, his qui in Creta floruerunt, cognominis, in Ilicium genus hominum, & præstigit infame.

Iamblichus, *Ἰαμβλίκος*. Ger. Ein phisiosophus in Creta pythagorischen leri vass vordierth. Pythagoricus philosophus & Chalcyde Syracusitæ Posiphyni discipulus, qui tempore Constantini Magni floruit: sub quo brevi tempore tantam profecit, ut secundas post præceptorem Romę obtineret. nec ab eo quicquā differre videatur doctrina: nisi quod ille melior facultate, candoreq; orationis, hic paulō durior habebatur: ut de Xenocrate Plato dicebat, venere dicēdi: ca: erat. Morib; adeo probatus, ut ejus vitę abstinentia, modicisq; ea temperate noli nō cognita fuerit. Huius meminit & Hieronymus.

Iambraflis, *Ἰαμβραφίς*, Samus à fluvio sic dicta, Steph.

Iametus, *Ἰαμετός*, Aestuariū est maris Britannicę, in quod Iabitar fluvius ille, quę Temesim Cæsar vocat. Plin. lib. 1. cap. 1. Iarui, *Ἰαρούς*, Populi Scythiæ, Steph.

Iamina, *Ἰαμίνα*, Oppidum Phœnicę, Strabo vicum esse scribit, ab Iamno dictum, aut quod Iaminos Gręci vocant humidos & floridos lacos: gentile, Iaminites pro Iaminites.

Iamno, *Ἰαμνός*, Oppidum insulę Balcancę minoris: quę duo olim habuit oppida, Iamnoem, & Magonem, teste Plin. lib. 3. cap. 5, & Pomp. Mela ad finem, lib. 2. Ptolemæus Iamnam, *Ἰαμνός*, nominat.

Ianā, Pons dicta fuit, quę postea præposita litera d, Dianā appellata est, teste Nigidio.

Ianassa, *Ἰανασσα*, Nympha dicta est, à suaviter regendo, *ἰανασσά*, Ictifico: *ἰανασσά*, regno, impro.

Ianissum, Oppidū Celucę gentis in Hispania citeriore. Ptolemæus Mela, lib. 2.

Ianiculum, Oppidum fuit in Ianiculo monte trans Tyberem: ita dictum à Iano conditore, ut quidam putaverunt: quod tanquam Iania esset Romanis in Hetruriam profligata. Virg. 8. Aen. Hęc duo præterea disiectis oppida iura. Reliquias, veterumq; videt monumentis virorum: Hanc Ianus pater, hanc Saturnus condidit: urbem Ianiculum hinc, illi fuerat Saturnia nomen.

Ianil.

Ianira, pen. prod. Iapygia, Nymphæ nomē, Oceani & Tethyos filia: ... hoc est, à viris demulcendis. Hesiodus in Theogonia.

Ianoc, oppidum non procul à Iordane à Samaria distat duobus miliaribus versus ortum brumalem. Is. 16.

Iantlie, ianthe, Puella fuit Cretensis, ex Phælo oppido, Telesæ filia, uxor Iphidis, qui ipso nuptiarū die ex femina mutatus est in matrem. Ovid. lib. 9. Metam. Tertius inter decimo successerat annus, Quam pater Iphi tibi flavam despondet Ianthem. Inter Phæthidas quæ laudatissima formæ Dote fuit virgo, Dicitur nata Telesæ.

Ianus, ianvs, Ab hiatu dictus est, detracta aspiratione: quæ quidam Solem putant: ideoq; geminū, quasi utriusq; januæ celestis potentē, qui exortis aperiat, occidens claudat. Alii Ianū mundū esse, cælum intelligunt, quasi Eanū ab eundo, ut inquit Cic. lib. 2. de Nat. deorū. eō quod mundus semper eat, dū in orbē volvitur, & ex se initiū faciens in se refertur. Hinc & bifrons pingitur: duas enim facies habere dixerunt, alteram suo loco, alterā à tergo, eō quod annus ex se initiū facit, hinc occurrit: vel quod præterita sciverit, & futura præviderit: seu quod superiorū & inferiorum janitor existerit. Ger. Der Gott Janus / ward gemahlet mit zweyen Angesichten von einander gemendet / sein Tempel in Rom stand offen so lang vnd se stetig schloß: zu fridens jet aber ward ir beschieden. Huius templū erat Romæ ad infimum Argiletū, à Numa Pompilio positū, quod tempore belli pætebat, tēpore pacis claudebatur: unde Patulius & Clusinus cognominabatur, ut autor est Servius. Constat autē templum hoc ter fuisse clausum. Primum regnante Numa: iterū post bellum Punicū secundum: tertio post bella Achaica, quæ confecit Augustus: quo tempore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet: gæcesed bellis flagravere civilibus Romanū. Huius autē claudendi vel aperendi templi ratio varia est. Alii dicunt Romulo cetera Sabinos pugnante, quū iam propē vineretur, calidā aquā ex eodē loco erupisse, quæ fugavit exercitum Sabinorū. Hinc ergo tractū motem, ut pugnatū aperirent templum quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilii. Alii dicunt Tatium & Romulū factō fodere hoc templum ædificasse. Vnde & Ianus ipse duas facies habet, ut ostendat duorū regum contionem: vel quod ad bellum ituros æquum sit de pace cogitare. Est alia melior ratio, quod ad præliū ituri, optent reversionē. Hunc alii quadrifrontem fecerūt, ob quatuor orbis cardines, & Ianū quadrigemum vocitarunt: & Iunoniū, quasi Calendariū principem. Calendæ enim sunt Iunoni dicatæ. Ianus præterea erat locus Romæ, ubi sceneratores considebant: regione Basilicæ: quoniā in eo Iani simulachra collocata videbantur. Ovidius: Qui puteal Ianūq; timet, celeresq; Calendas. Horat. in Epist. hæc Ianus summus ab imo Prædicat. Suet. in Domit. Ianos, inquit, arcusq; cum quadrigis, & insignibus triumphorū per regiones urbis extraxit. Ianus antiquissimus Italiæ rex, quæ geminam faciem prætulisse ferunt: quod ad regis prudentiā, solertiāq; referendum est: qui & præterita nosceret, atq; prospiceret futura: unde etiā bifrons dicitur. Hic Saturnum à filio fugatū à Creta, classequē in Italiam advectū, suscepit hospitio: & quoniā ab eodem rursū agriculturā edoctus est, regni partē illi concessit, amboq; unā regnarunt concordēs, vicināq; oppida cōmuni opera condiderunt. Romani, ut dictum est, hunc omnibus Janus præesse crediderunt: unde & clavigerū ipsū vocarūt. Eum autē primum in Italia diū templā fecisse, ritusq; sacrorum instituisse, atq; ob id eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam, autor est Macrobius lib. 1. cap. 7. §. 9.

Ianalis, le, adiectivum à Ianorū Ianalis virga. Ovid. 2. Fast. Virgaq; Ianalis de spina sumitur alba, Qua lumē thalamis parva fenestra dabat. Ianalis porta quæ & Belli porta vocabatur Romæ, à Iano dicta, ubi & positū ejus signū dicitur. Hanc Numa ea lege instituit, ut esset clausa semper, nisi quū bellum foret.

Ianxiatas, ianxians, Verbs Libyorū, gentile Ianxiatites. Steph. Iapetus, pen. con. ianthe, Cæli & terræ filius (ut inquit Hesiodus) vit quidam potens apud Thessalos, sed protervi ingenii, magisq; filiorum, quā sua virtute clarus. Fecit hunc Asiam nympham uxorem duxisse, & ex ea Hesperum, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum suscepisse. Valer. Flac. lib. 1: Iapeti post bella trucid, Phlegræq; labores. Hunc quidam Promethei patrem fuisse asserunt. Ovid. 1. Metam. Sive recens tellus, seductaq; nuper ab alto Aethere, cognari retinebat femina cæli, Quam Iapeto mistam fluvialibus undis, Finxit in effugiem moderantum cuncta deorum. De Prometheo loquitur. Iapeto antiquior, ianthe apud Thessalos. De re antiquissima dixit Lucianus.

Iapygium, promontoriū, Acram Iapygiam, æque iapygiæ, cū Græcis nominat Plinius: extremū Salentinoium promontorium est, quod quā longissimè in mare excurret Italia. Vulgò Cabo de S. Maria in Tierra de Otranto. Vide Plin. lib. 3. cap. 11.

Iapygia, iapygia. Ger. Das Land so sich zu finden in Itatit ist

dy Adretisq; Meer wie ein halbe Insel sehet, heist jetz Tierra d Otranto. Regio est in finibus Italia, in Cherroneū formam coacta, cuius litemus à Tarento Brundisū usq; extenditur. Alio nomine Messapia dicitur. Autor Strab. lib. 6. Servius in illud Virgiliū: Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis Victor Gargani condebat Iapygia arvis. Iapygia (inquit) pars est Apulie, in qua mons est Garganus, qui usq; ad mare Adriaticum extenditur. Quod si verum est, longè majores sunt Iapygiæ fines, quā quos modò ex sententia Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis passuum miliaribus extra jam dictam peninsulam situs est. Dicta est autem Iapygia ab Iapyge Dædali filio, ut tradit Solinus in Polyhistore.

Iapyx, iapyx. Ger. Der Wind so von des Sommers Mbergang herweht. Fland Noiswefimweht. Ventus est ab occasu solstitiali spirans, qui alio nomine Caurus dicitur, teste Gellio lib. 2. Noct. Att. Dicitur Iapyx à Græcis, quod ab Iapygia spirare videatur: quare & commodissimus est ex Italia in Græciam navigantibus Horat. li. 1. Carm. Ode 3: Sic te diva potens Cypri, Sic fratres Helenæ, lucida sidera, Ventorūq; regat pater, Obstridit aliis, præter Iapyga.

Iapyx, idis, iamy. Nomen propriū cuiusdam Aetoli, qui quū in Venetiam venisset, oppidum de suo nomine condidit: à quo ea pars Italia, quæ Timavo fluviō irrigatur, lapide dicta est. Quia etiā Timavū ipsum ab huius nomine lapidē cognominat. Virg. 2. Georg. Castellam in tumulis, & lapidis arva Timavina. Irbas, ierbas, Getulorum rex, qui quum Didū ambiret nuptias, ab ea repulsus, nascenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod quum Pœni propulsare non possent, reginam suam eō adegerunt, ut nuptiis suis pacem redimeret. Quod quum illa alia ratione effugere non posset, simulat se ante Sichæi (id est sancti maris nomē erat) manes placare velle. Eam itaq; ad tem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui supercumbens, suis sibi manibus necem conscivit.

Iarchas, iarchas. Philosophorum India princeps, qui in folio auri sedens apud suos, sapientiam profitebatur. Vide Philostratum in vita Apollonii Tyanei.

Iardanus, iardanus. Fluvius Lydiæ.

Ias, ias, Pars Ilyriæ: dicitur etiam Ionica, incolæ Iasæ, Steph. Iasi, Nomen civitatis quæ imminet Rubro mari, ubi est terminus Moabitum provincie.

Iasus, iasus, Dicta est Atalanta ab Iasio patre. Propertius: Atq; animum duræ contudit Iasidos.

Iasus, iasus, Filius fuit Abantis Argivorū Regis, frater Dardani. Nam Dardanus, inquit Servius, & Iasus fratres fuerunt: Electæ filii sed Dardanus de Iove: Iasus de Corito procreatus est. Hæc Servius apud Virg. 3. Aen. Hinc Græci, Iasides: & Iasus vocatur Atalanta ejusdem filia. Fuerunt & alii eiusdem nominis: unde Iasides Palinurus, apud Virg. 5. Aen. Et Iasus Iasides, apud eundem, lib. 12.

Iasidion, onis, iasidion, quæ Diod. lib. 6, etiam Iasidion appellat: Iovis & Electæ filius, qui ad eō à Cerere adamatus est, ut in ejus gratiam ad nuptias Hermiones ipsius Iasii sororis, maximā & frumenti & panis copiā attulerit, atq; ex eo Plutū pepererit, qui cultū vitæ institueret, pecuniasq; coacervare, atq; in usus custodire omnium primus docuit, quū antea parva congregandæ, servandæq; pecuniæ fuisset cura. Alii addunt fabulæ, eum postea à Iove ex invidia salmine itū: quæ myris non desint qui aliam mortis causam asserant, quod simulachri ejus contumelia affecerit. Hunc quoq; alio nomine Actionem vocant. Ovid. lib. 9: quæritur canescere mitem Iasionæ Ceres.

Iason, iason, Filius Actonis ex Polymela, seu (ut alii volunt) Alcimedæ, quæ pater mortuus Pelia fratri in tutelam cōmendavit, tradito etiā regno, ea tamen lege, ut illud adulto Iasoni restitueret. Postò Alcimedes suspicū habens Peliam, Iasonem Chironi alendum dedit. Itaq; Iason adultus ad repetendū paternum regnū venit: sed Pelias commeatu fraudem, Iasonem Colchos ad auferendū aureum vellus navigare iussit. Quæ res tametsi in principio esse major hominū viribus Iasoni videtur: constructa tamen Argo navi, cum reliquis heroibus Colchos profectus est. Inter navigandū autem primum ad Lemnum insulā appulit, ubi ab Hypsipyle & hospitiō & thalamo susceptus est. Deinde ad Rhincum Regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyanas petras inter se cōcurrentes ad Colchos usq; tutò navigare posset. Quod quū pervenisset, Medea, Colchorū Regis filia, forma ejus captā, à certissimo eum eripuit exitio: offensa ratione qua & ætipedes tauros perdomare, & draconē pervigilem sopire posset. Eius igitur consiliū secutus Iason, aureū vellus sustulit, & inde clam cum sociis & Medea fugam arripens, ad Isthmū pervenit advesoq; flumine subiens, quū cum tandem in locū pervenisset, ubi Danubius Liburniæ motibus proximus est, navim, qua veltus erat, suis, sociorūq; humeris superatis montibus in mare Adriaticū deportavit: tandemq; sospes in patriam revedus, duos ex Medea filios suscepit. Sed quū postea Creuse, L. 2 Corinthiorum

Corinthiorū Regis filie amore flagras, eam uxorem duxisset, Medea regē ferens divorū, Creulam cū regia exulit. Sūt qui tradant, Medea postea reconciliatū Iasonem, Ateten sē ceterū à Persa fratre pullum, in regnū restituisse, multaq; alia præclara gessisse, adeo ut divinos in Asia honores fuerit promeritus. Describitur latius tota hæc fabula ab Apollonio Rhodio, & Valerio Flacco. ¶ Corripit hoc nomē pen. genitivi syllabam. Ovid. 7. Metam. Multaq; perpelli claro sub Iasone, idem, etc. Et alibi. Quam nisi crudellem, nō tangar Iasonis aras? ¶ Hinc fit patronymicum Iasonides: ut, Iasonidæ juvenes, apud Statium lib. 10. Theb.

Iasonium, *Ἰασώνιον*, Promontorium Cappadociz. Ptolem. lib. 5. cap. 6.

Iasus, sive Iassus, *Ἰάσος*. Ger. Ein vrsuchbare Insel nahe bey Caria gegen. Insula Cariz, continenti adiacens, eujus incolæ, quōd regionem habeant sterilem, ex piscatu potissimum victum quaerunt. Hinc proximus fluvius, Iasus cognominatus est. Ex Iaso orti sunt: Chonius poeta, & Diodorus dialecticus, cognomento Chronus.

Iathrippa, *Ἰαθρίππη*, Vrbis Arabiz prope Egram, Steph.

Iatinum, *Ἰατίνιον*, Melidensium civitas est apud Ptolemæum lib. 2. cap. 8. Fortē que hodie vocatur *Meana*.

Iava, Hispaniz civitas, Ptolem.

Iaxamata, *Ἰαξαμάτα*, Populi circa Mæotim (inquit Stephanus) quos Ephorus appellat Sauromatas. Valer. Flac. Metis honos Tomnos dicit, sua mulctra Satarchen, Iaxamatas venatus alit. De his Ammian. lib. 4. Circa hæc flagra gentes feronum, institutionumq; varietate dispares, Iaxamata, Mæota, & cum Gelonis Agathyrsi.

Iaxartes, *Ἰαξάρτης*, Fluvius Scythiz est, eorum, qui Caspiū mare irruunt, longē maximus. Quem Alexander falsò e. edidit Tanaim esse. Nam esse diversum Iaxartem à Tanai aliorū postea navigationibus compertum est. Oritur apud Sacas (ut ait Ptolemæus) in Septentrionem fluens.

Iazyges, Metanastæ. *Ἰαζυγες*. Ger. Stibörger. Populi in Europa, qui ab Oriente habet Daciam: ab occasu & Austro Germaniz partem à Septentrione Sarmatiam. Hodie (si quis in tam vetusta conjectura locus est) creditur populi inhabitantes eam regionem, quam *Septem casia* vocamus, Germanicè *Stibörger* que regio partim ab Hungaris, partim à Valachis colitur. Ptolemæus lib. 3. cap. 22.

Ibax, *Ἰβας*, qui & Ibeni, Populi Celtiz. Sunt etiam Ibeni, aliàs Iaconiz dicti, Steph.

Ibernia, Vide HIBERNIA.

Iberus, pen. prod. *Ἰβηρ*. Ger. Ein Fluss Hispania gegen Ebro. Fluvius Hispaniz, qui apud Cantabrigis orientis, per XL. passuum millia fluit, & in mare Bælicum evolvitur. Dicitur (ut Eustathius ait) à Rege (eiusdem nominis, Lucanus lib. 4. Qui præclaris, aufert tibi nomen Iberus. & Iberus etiā piscis est, Scombus. Horat. lib. 2. His mistū jus est oleo, quod prima Venasit præsit cella gero, de succis piscis Iberi.

Iberia, *Ἰβηρία*. Arragon. Ger. Ein Landtschaft in Hispanien gegen Arragon. Pol. Arragonia *Ἰβηρία* pod Hispanom. Primum appellata Hispaniz regio, utriq; Ibero fluvio proxima, quā postea Celtæ Gallorū populi, relicto sedibus suis, habitavere. Vnde cōposito ex utraq; gente nomine, Celtiberi appellati sunt: & regio Celtiberia. Postea tamē universa Hispania, Iberia dicta est: & Hispani ipsi, Ibeni, sive Iberes *Ἰβηροι*. Virg. 3. Georg. Aut impacatos à tergo horrebis Iberos. Lucan. occurrit Iberis, alter. ¶ Est & alia regio hoc nomine juxta Pontū, inter Colchida & Armeniam venenotum ferax, quæ Caucasii montibus circumdatur: eujus similiter populi Ibeni, & Iberes dicti sunt, à quibus (ut Varro scribit) profecti dicuntur, qui in Hispania habitaverunt: & ab illis Hispania, Iberia: & fluvius Hispaniz, Iberus dictus est, & hinc adjectivum.

Iberus, ra, rum, Virg. lib. 9. Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Ibera. Dionysius contra aliorum sententiam tradit Iberos populos à Pyrenæis montibus profectos, in Asia sedes possuisse. Vnde ea pars Asia, Iberia nuncupatur.

Ibylla, *Ἰβύλλα*, Vrbis Tartariæ, cives Ibylini, apud quos auri & argenti metalla sunt, Steph.

Ibis, Ibis, Vide in APPELL.

Ibycus, pen. corr. *Ἰβυκος*. Nomen poetæ Lyrici Rhægini, apud Græcos præclarū, sed tamē omni libidinis genere effeminatissimi, à quo genus memi dictū est Ibicū: sicut alterū ab Alcæo Alcæicū. ¶ Ibyci equus, *Ἰβυκός*. in proverbii abiisse videtur, de his qui nolentes præter aratē ac vires ad periculosum negotiū adigerent. Nam (ut refert Plato in Parmenide) Ibyco equus erat jã annosus, athleta, multis certaminib. detritus. Is quū ad certamē curiū jūgeretur, eximuit, videlicet expertus ejusmodi ludorum aleam. Ridente populo, Ibycus surgens: Equus, inquit, domino similis est: nam & ipse jam senex ad amandum compellor.

Icadus, *Ἰκαδός*, Prædo insignis. Cic. de Fato: Ne Icadū qu. de prædonis video fatum ullum: nihil enim scribit prædicum. Quid mirum igitur, ex spelunca faenum in cura contemdit? Puto enim si Icadus tum in spelunca non fuisset, fatum totū illud casurum fuisse.

Icadistæ, *Ἰκαδισταί*, cognominati sunt Epicureæ sectæ Philosophi, quōd *Ἰκαδιστῶν*: hoc est, vicinum quonq; hanc dicit, quo natus est Epicurus, celebrat, imagines eujus per cubacula circumferentes. Vide Athenæum Diposophistarum lib. 3.

Icaria, sive Icaros, *Ἰκαρία*. Ptolemæo 1092. Stephano. Ger. Eine Insel der Ägæus gegen Inseln im Ägæus Meer. Insula est, inter Samum & Myconum sita, una Cycladum: à quo vicinum mare Icarium appellatur, non (ut Poetæ fabulantur) ab Icaro Dædali filio. Eadē & Doliche, & Macis, & Ichthyocæsa aliquando fuit appellata. Aucto Plin. lib. 4. cap. 12. In hac insula fuit insigne Dianæ templum Tauropolium appellatum: eujus meminit Strabo lib. 14. Vulgò *Nicaria*.

Icarus, *Ἰκαρος*, Pater Penelope. Ovid. Ep. 1. Me pater Icarus viduo discedere lecto Cogit, & immensas interceptat usq; moras.

Icaris, *Ἰκαρίς*, Patronymicum sermionum, quod Poetæ accipiunt pro Penelope Icaris filia. Ovid. in Ibin: Et velut Icaris famulæ perire, prociq;.

Icaris, *Ἰκαρίς*, idis, Ovid. 3. de Ponto: Morie nihil opus est, ubi Icarotide tela.

Icarus, pen. corr. *Ἰκαρος*. Oebali Laconū regis filius fuit, pater Erigones, qui quū acceptū à Libero patre vinū rusticis dilibisset, illiq; ex nimio potu ebrii facti essent, arbitrantes libi toxicū esse datum, Icarū interfecerunt. Quod ubi Erigone cognovit, doloris impatentia laqueo vitā finivit: que deorum miseratione in cælū translata, signū efficit Virgini. Tibullus lib. 4. ad Mæsalā. etiam Phæbeo gratissima dona Creta tibi, & eundem Baccho jucundior hospes Icarus, ut puro testamur iudera cælo. Item Propertius lib. 2: Icaro Cætopus merito iugulare colons. ¶ Icarus, *Ἰκαρος*. Ger. Der Sohn Dædalus nicht nisi er mit seinem vater nach Crete hat fliegen wil amtes. Der fliegen vnd ertrunken ist / darumb das er des flug zu hoch gemacht hat. Dædali filius fuit, qui unā cū patre à Creta fugiens, frigus altum fiducia, quū ultra patrii iussa altius evolasset. Solis ardore cera, quā pennæ continebantur, liquefacta esset, ita ut ab alis dehereret, decidit in mare, quod est inter Samū & Myconum, quod ab eujus nomine Icarū dictū esse fabulantur Poetæ. Ovid. 3. Trist. ubi Icarus Icaris nomine fecit aquas. Causas enim vterq; diximus suo loco, Icarū mare nomen accepit ab Icaro insula, medio ferē inter Samū & Myconū spaciata.

Icelus, *Ἰκελός*, Conditor Erasistratorum scholæ apud Syoniam: eujus meminit Strabo lib. 11.

Ichana, *Ἰχάνα*, Oppidū Sicilię mediterraneę: eujus incolę dicitur Ichanenses *Ἰχάνησις*. Steph. quorū meminit Plin. lib. 3. cap. 1.

Ichne, *Ἰχνη*, Oppidum in ora Macedonię, non procul ab Axi sumis ostio. Plin. lib. 4. cap. 8.

Ichnusa, pen. prod. *Ἰχνησα*. Ger. Du Insel Sardina hat diesen namen von einer fasschen, welcher sie gischformig ist. Insula Sardinia dicta est quoniam similitudinem referat humani volugis, quod Græci *Ἰχνησα* dicitur. Sil. lib. 12. Inde Ichnusa pua Græca memorata colonis. Vide Plin. lib. 3. cap. 7.

Ichthyocæsa, *Ἰχθυοκæσα*, Insula in mari Icaro, una Cycladem, inter Samum & Myconum sita, quæ aliis nominibus Icaros & Icaria dicitur. Vide Plin. lib. 3. cap. 12.

Ichthyophagi, pen. corr. *Ἰχθυοφάγοι*. Ger. Fischfresser: sicut dicitur genesa in Notis Hieronimasti. Pol. Ichthyophagi. V. Hallatid embere. Ang. That duet en fobis. Qui ex piscibus vivunt: quo nomine dicti sunt quidam populi, Maris rubri ad colæde quibus Hieronymus contra Iovinianum: Poterē Ichthyophagi, gens erās in litore Maris rubri, supra penas Solis calore ferventes assant pisces, & hoc solo alimento victant. Vide Strab. lib. 15.

Ichthys, *Ἰχθυς*, Elidis est promontorium in Achaia apud Thecididem, quod Valla piscem transfudit, & ob id merito reptehenfus est ab Hermolao.

Iconium, *Ἰκόνιον*, Oppidum Lycaonię, nō procul à stera Tauri montis. Strabo lib. 12.

Icos, *Ἰκος*, Insula maris Aegæi, una Cycladum, Eubozæ proxima. Stephan.

Icosium, *Ἰκοσίον*, Mauritaniz Cæsariensis oppidū est, à viginti Herculis comibus, qui ab eo desciverant, conditum. Vide etiam à numero conditorum nomen habet. Aucto Solinus.

Ictus, Tarentinus nobilis palæstra fuit, qui toto vitæ tempore à Venere religiosissimè abstinuit, nequid de corporis vitiis immineret.

Idæ, *Ἰδæ*, Ger. Ein Berg in Troas. Mons altissimus, qui ad Troadem spectat. Latus eujus Septentrionale, ex angustis Abydi usq; ad Actipum, & Cyathum agrum.